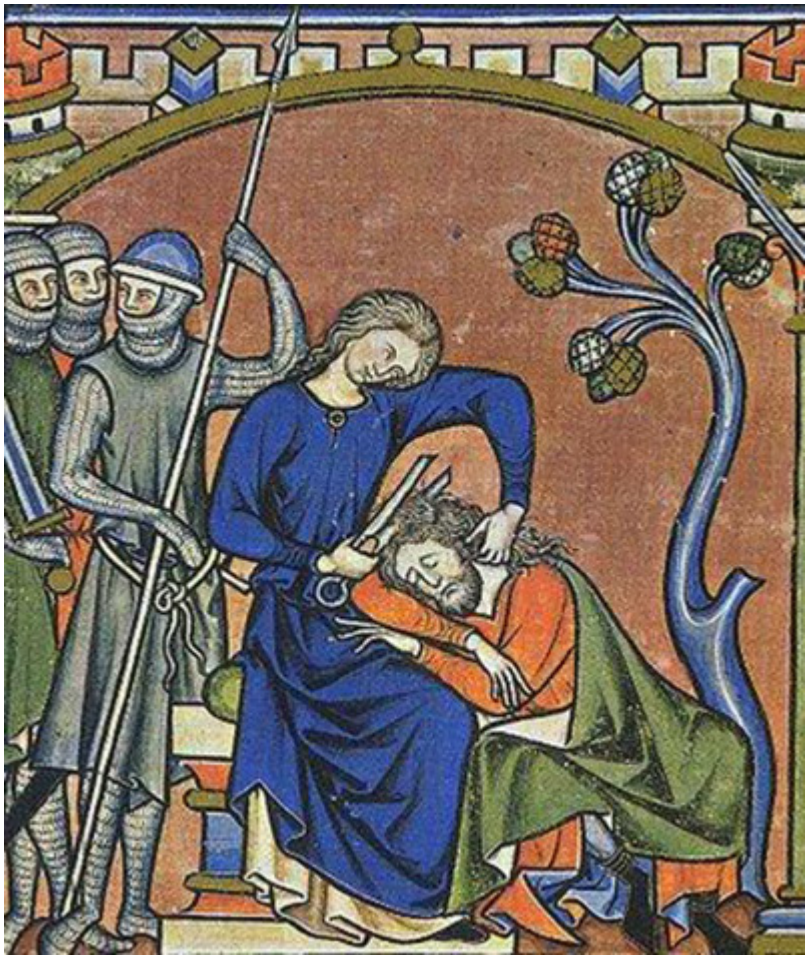
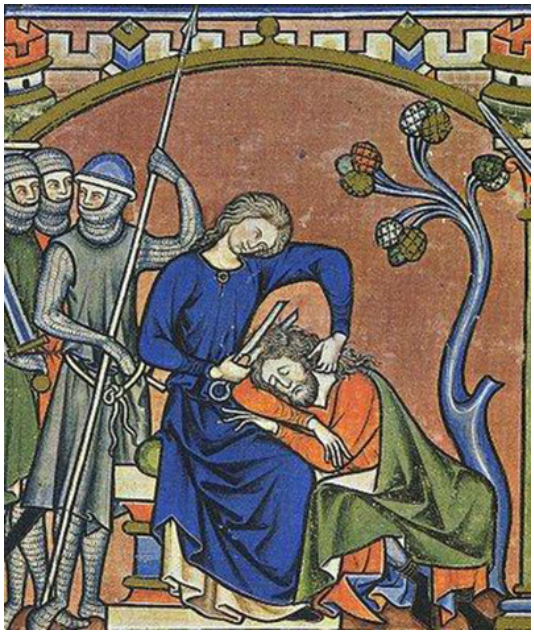
Μικρά τίποτα

written by Τατούμ O'Νηλ | 09.11.2014

Κοντούλης, με πηδηχτό, χαρούμενο βήμα και καλόκαρδη φάτσα φασουλή, τον έβλεπες και χαμογελούσες πλατιά, έτσι, χωρίς λόγο. Η γυναίκα του στο ίδιο σουλούπι με αυτόν, λίγο πιο γεματούλα, με ένα μούτρο ευτυχισμένο. Πόσο σπάνια συναντάς πρόσωπα ευτυχισμένα. Έμεναν σε ένα μικρό, ισόγειο, κουκλίστικο σπιτάκι μέσα στην πόλη, ένα ζευγάρι αγαπημένα ποντικάκια. Αυτός ήταν κουρέας, δεν θυμάμαι εάν είχε μαγαζί, πήγαινε κάθε μέρα στο νοσοκομείο της πόλης και ξύριζε όσους ασθενείς κατάκοιτους είχαν την ανάγκη του. Με το πηδηχτό, ανάλαφρο βήμα του και το φωτεινό του μούτρο έμπαινε στους θαλάμους, τα σύνεργα της τέχνης του στο χέρι. Εκεί, ανάμεσα στους διάφορους πόνους, αυτός, με τέχνη και με αγάπη (ναι, με αγάπη γιατί αγαπούσε πρώτα – πρώτα τη δουλειά του), ξύριζε τους αρρώστους, το ξυράφι άγγιζε τα ταλαιπωρημένα μάγουλα και το ψυχρό μέταλλο στα χέρια του ανακούφιζε και γαλήνευε. Στηνόταν μικρά πανηγύρια, με πειράγματα και ψιλοκουβέντες, βοηθούσε το παρουσιαστικό του κι η καλοσυνάτη φύση του. Δεν ξέρω εάν τον φώναζαν να περιποιηθεί κι αυτούς που μετέβαιναν σε έναν άλλο κόσμο. Αλλά εκεί, ανάμεσα

στους τάλαινες ζωντανούς, εκείνο το μικρό τίποτα, το ξύρισμα από τα χεράκια του, ίσως να μετρούσε κάποιες στιγμές πιο πολύ κι από όλη την ομάδα των γιατρών πάνω από το κεφάλι του αρρώστου. Πάντοτε αγαπούσα τη «μικρή» ιστορία. Κι ακόμη κι όταν καμιά φορά αναλογίζομαι τη δική μου ζωή αντί για τα μεγάλα εκείνα τα μικρά τίποτα είναι που αναδεύει η μνήμη μου. Το πρόσωπο μπορεί να έχει σβήσει αλλά δεν ξεχνάω το χέρι που κράτησε το δικό μου. Τη γλύκα στη φωνή της μάνας. Μια ασπρόμαυρη φωτογραφία, εγώ σε μια βάρκα μικρή με τον πατέρα μου. Την καλοσύνη ενός ξένου στο δρόμο (χρειάζεσαι βοήθεια;). Το βλέμμα αναγνώρισης ενός άγνωστου άντρα στο μετρό που δεν είδα ποτέ ξανά. Εκείνο το υπερήλικο ζευγάρι που τους θυμάμαι να περπατάνε κάθε μέρα πιασμένοι από το χέρι. Το γλυκό που μοιράστηκα με ένα γυφτάκι, όχι ελεημοσύνη. Εκείνο το κρυφό απόγευμα που έκλεβα σύκα, τα σποράκια τους στα δόντια σου. Από μικρά τίποτα κι αυτά που γράφω. Μικρά τίποτα που λένε πολλά, ποιος είσαι και από πού έρχεσαι, τι διάβασες, ποιους αγάπησες, γιατί αγωνίστηκες, τι άφησες πίσω σου. Αν τελικά έγινες κάποιων άλλων το μικρό τίποτα.